

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVI. De gratiis ac favoribus, quos Rex atque Regina cœlorum cum
universa cœlesti curia tam ante quam intra, & post peracta prædicta
exercitia Sor. Joannæ exhibuerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

"Ille idem ego solus unusq; sum, qui
 "tecum dolores istos patior, tibi que
 "pariter ad eos ferendos vires tri-
 "buo. Novi probe, quid, quantum,
 "qualiterque pateris. Tua etenim
 "imbecillitas excelsâ gratiæ meæ
 "virtute corroboratur. O dulcis
 "IESU vitæ meæ! Respondet Spon-
 "sa eius Ioanna, quid agis summum
 "bonum meum? Mi crucifixe Deus,
 "quid ais? Quandoquidem tu pro
 "me tam multa tulisti, quid oro, est
 "illud, quod ego pro te patior? Si a-
 "nima mea, quæ te Dominum &
 "DEUM tuum adorât, ad men-
 "sam debiti, quo tibi est obstricta,
 "pati deberet, tormenta profecto
 "deficerent, quibus hoc meum cor-
 "pus excrucians foret. At Do-
 "minus nullo adhuc ei responso red-
 "dito videri desit. Satis nihilominus
 "ad intelligendum verbis suis dedit,
 "quod hæc Sponsa eius veluti disci-
 "pulus eiusdem Lucas, mortificatio-
 "nem Passionis eius Crucemque ju-
 "giter in suo corpore ad eiusdem no-
 "minis gloriam, amoreque illius por-
 "taret.

CAPUT XVI.

*De gratiis ac favoribus, quos Rex atq;
 Regina Cælorum cum universa Cœlesti
 curia, tam ante, quam intra, & post per-
 acta prædicta exercitia Sor. Ioannæ
 exhibuerunt.*

Ostentum illud visumque, quod
 S. Ioannes Evangelista, in sua
 Apocalypsi (c. 5. v. 6.) recen-
 set, totum est admirabile ac myste-
 riis refertum. Vidit, ut asseverat ipse,

portam in cælo apertam perq; eam
 patentem inspexit totam cœlestem
 curiam maximo iubilo & exultatio-
 ne concinentem, singularique celes-
 britate festum agentem ad honorem
 Agni, qui illic astabat, gravissimisq;
 suppliciis occisus fuerat, & quidem,
 ut idem Ioannes inquit, occisus ab
 origine mundi. Agnus ille iuxta Au-
 thorum expositionem, est Agnus
 DEI, qui pro nobis est in Cruce
 mortuus: sic ut ab origine mundi,
 usque ad hanc D. Ioannis visionem,
 Cæli Cives & incolæ exultabundi
 gauderent, plauderentque de Pas-
 sione Christi Porro notum est mun-
 di originem longe Divini huius Agni
 Passionem antecessisse, visumque
 istud S. Ioanni sat longe post Chris-
 ti Passionem oblatum fuisse. Unde
 perspicue colligitur, triumphantem
 Civitatem Cœlestem Hierusalem,
 generositatem invictumque Christi
 animum festivo plausu celebrasse,
 atque cum antea etiam post ean-
 dem passionem veneratione prose-
 cutam. Hoc equidem mirum non
 est, quin potius magnum est mirum,
 quod idem jubilantium applausus,
 qui DEI Filio exhibebatur in cælis,
 Divina ordinatione etiam Ioannæ
 suæ sit exhibitus in terris. O rarum
 singulareque prodigium! Ante pas-
 sionem Sor. Ioannæ, uti & intra &
 post eam, Christus D. SS. eius Ma-
 ter, una cum SS. Electorumq; Dei
 agmine Ioannam nostram invise-
 runt, ei astiterunt, eam confortarunt,
 animaruntque.

Ante Sor. Ioannæ passionē com-
 plures cœlitum Chori ad eam è cælo
 advenerunt ad precandum cum ea,
 hoc

hoc ordine ac modo. Christus D. & gloriosissima eius Mater, una cum ingenti spirituum Beatorum Electorumque DEI numero, ingressi sunt Ioannæ Oratorium. Utraque Maiestas, Christus videlicet ac SS. eius Mater, super geminos eminentes thronos confedere. Aulici cœlestes duos pariter formare Choros, hac illacque in partes suasque divisi ordines, Ioanna porro inter se statuere mediam. Tum signo à Christo D. dato orsi sunt cum ea horas Officii Bmæ Virg. MARIÆ dicere, talibus cum intervallis seu pausis, tantâ cum devotione ac reverentia, veluti si totus Seraphinorum Chorus in Ioannæ Sacrum ad colendum celebrandumque laudibus Deum, ac SS. eius Matrem de cœlo descendisset. Replebatur interea domus tota suavissimo cœlestiq; odore, quasi ædes illa in cœlestem esset conversa Paradysum. trahebantur odore isto ut sponsa in cantico, domus incolæ, accedebant ad Ioannæ Oratorium, ubi per januæ rimam fragrantia illius originario effluxu fruebantur. Audiebant quoque verba quædam, & concordem vocum Cœlestium Civium harmoniam, clare etiam liquidoque perciperet sensu ac dignoscere poterant, qualiter per choros partim alternatimque, iuxta Cœnobiticum ordinem, præces illæ maxima pietate exsolverentur. Stupebant autem omnes & mirabantur, cum certo scirent neminem alium in Sacrario præter unam Dominam suam esse. Quoniam vero magnificiebant eius virtutem, facile sibi persuasere cœlestes Genios,

aliosque DEI electos cœli indigetes cum ea comprecari. Homo, inquit Clemens Alexander, in cuius corpore Patientis IESU Christi Servatoris nostri dolores impressi sunt, est velut dulce canticum ac iubilus in auribus DEI. Talis homo erat Ioanna nostra in suis exercitationibus, in quibus dolores ac supplicia Salvatoris nostri perpessa est, talique pacto singularem acceptissimumque divinis auribus edebat concentum, quod fiebat tunc, cum horas caneret. Ut verò eas etiam exterius perdisceret, ordinavit Deus, ut cœli cives cū Sponsa sua eas recitarent.

Quando item in passione sua constituta erat Ioanna, quod fiebat sextâ feriâ, Divini etiam favores haud paulo erant majores, uberioresque. Aderant ei patienti toto tempore Gloriosissima Cœlorum Regina cum Sancto Joanne Evangelista, Maria Magdalena, alitque Sanctis, & postquam Ioanna, præ nimia dolorum acerbitate, sanguinem suum ingenti copia exuberanter profudisset, Benignissima Cœlorum Regina super pulvillum unum confedit, filiamque suam Ioannam in sinum accipiens, sanguinem illi abstergebat, vultumque emundabat, ita ut posthæc purus, venustus ac refulgens evaderet. Post passionem eius exultabant ob reportatam victoriam cœlorum indigenæ. Accidebant sexus utriusque Sancti, ut cum ea pariter lacerentur ac plauderent, promittebantque suam ei in vita societatem, & comitatum, in morte assistentiam. Extollebant encomiis magni-

Cum SS.
Officium
B. V. M.
recitat
Ioanna.

inro inde
odore do-
mus tota
eiusq; in-
cola re-
plentur.

Patienti
Ioanna
adest Vir-
go M. a-
liq; SS.

Eidens
sanguine
abstergit.

nimitatem eius Angeli, spondebantque se contra spiritus Tartareos eam ubique defensuros. Suprema porro totius universi Regina, complectebantur amantissime filiam suam Ioannam, agebatque cum ea, veluti peculiari Christi Filii sui sponsa; tum gratias etiam habebat Ioannæ, pro tam atrocium dolorum tolerantia, quod equidem Regina cæli faciebat magna cum significatione amoris, neque vero supersedit ad maiora adhuc perferenda filię suæ animos addere; ad extremum sua eam communiens benedictione. SSma Trinitas specialibus Ioannam favoribus ac benevolentia in sublimem prorsus extulit. Et quidem Pater æternus eam agnoscebat filiam, Filius Sponsam, Spiritus S. dilectam amicam suam. Pollicebatur Pater Filiam suam Omnipotentia sua se confortaturum, Filius, sapientia sua illuminaturum, Spiritus S. amore suo inflammaturum. Omnes denique tres Divinæ Personæ concordarunt ad honorandam hanc suam Creaturam, ac donis gratisque largæ ac munifice cumulandam. Erant Ioannæ dolores atque cruciatus in præfatis exercitiis usque adeo immanes & acerbi, ac si fatales supremique essent. Destituebatur exinde cunctis sensibus: remanebat cæca, surda, muta, debilis totoque veluti fracta atque comminuta corpore. Quoniam ergo Divinus amor tam excellenter in hac Christi Sponsa eluxit, quis negare auit vicissim Divinum Sponsum amantissimam Sponsam suam tantis tamque sublimibus gratiis cumulasse? Maius profecto est miraculum,

A SS.
Trinitate
maximis
cumula-
tur donis.

tam ardens Divini amoris in corde humano incendium, quam collatio tam singularium donorum, quibus prælarge Sponsam suam ditare DEUS est dignatus, quandoquidem suapte sponte propendet ad benefaciendum mortalibus. Vidit Prophetice oculis suis Dominam nostram Virginem MARIAM in cælo David, indeque Ps. 44. ait, quod veluti Regina assistat à dextris Filii sui, in vestitu deaurato circumdata varietate, idque tam honorificum præmium ei datum est, inquit S. Abbas Isaac (*in alleg. Tilm.*) eò quod erecta steterit sub Cruce, Christi que sit Passionem contemplata, cunctos item amantissimi Filii sui dolores in anima sua persenserit. Sor. Joanna omnibus & singulis feriis 6tis, seu Veneris diebus, per totum annum, totis 24. horis Passionem doloremque DEI sui ac sponsi meditabatur, & cum in anima tum corpore cruciatus Christi sentiebat. Quid igitur mirum, quod Bonitas Divina suam secum patientem Sponsam ad prædictum modum honorarit? Profecto si rem ad Solem inspicere, sanoque iudicio expendere velimus, luculentius Divina elucet Omnipotentia in operibus, quæ JOANNA pro DEO patravit, quam in favore atque gratitudine, quam infinita eius Bonitas postmodum Sponsæ suæ exhibuit.

In sanctis hisce exercitiis complura etiam occulta rerum nostræ Sorori JOANNÆ manifestabat DEUS. Joanna porro, hæc potissimum

Ioanna
pallas spi-
ritu Pro-
pheticæ.

Juveni
petulanti
subitam
prædicie
mortem.

Et mori-
bundo
valetudi-
nem &
viam.

num in materia, tam cauta taciturnaque fuit, ac si nihil omnino nōset. Multa illa loquebatur cum DEO, at parum de DEO. Nihilo tamen minus Maiestas eius in quibusdam peculiaribus occultisque casibus, Propheticum illius Spiritum palam facere voluit. Die quapiam cum in templo esset, vidit quendam Nobilem, dissolutum effrenemque juvenem illic cum quibusdam mulieribus stantem, & sermonculos miscentem, ita ut & ipse rei Divinæ rite non intenderet, & aliis in devotione impedimento esset. Obvium cum Sor. Ioanna habuit in foribus templi, iam egredi parantem, aitq; ad eum: Domine N. attende animæ tuæ, quoniam mors ostia pulsat, propeque adest. Ita prorsus evenit; postridie quippe insperato e scena ac spectaculo repente abrumpeus vitæ scenam, delatus est domum mortuus. Aiebat etiam Ioanna, casum hunc luctuosum tristemque omnino fuisse. In Carmelitarum Cænobio Religiosus quidam F. Hieronymus à S. Elifæo nomine, æger à pestilenti anthrace magnopere urebatur & angebatur. Petitum est à Sor. Ioanna, ut Religiosum illum suis precibus DEO commendaret. Dum igitur pro eo exorat, ait ad eam Divina Maiestas. Certa esto eum è morbo isto mortem non appetiturum. Adeo contenta responso isto fuit Ioanna, ut omnibus, qui metuebant ne inde moreretur, responderet; Confido in DEO, illum è malo isto haud obituum. Eo tamen devotum est, ut æger sacro ad supremam luctam oleo

ungueretur, nemoque non sibi persuaderet, eum certo tamen morituum. Judicatum quoque Joannæ fuit, ægrotum illum Religiosum in suprema necessitate versari, velle igitur eum DEO commendare. Subrisit ad hoc nuncium Ioanna, certa nimirum Divinæ sponsonis verbum impletum iri. Ad instantiā tamen eorum, qui aderant, Sacrarium suum ingressa, pro infirmo illo DEUM deprecabatur. Inter orandum autem apparet ei D. Mater Theresia aitque Filia, verbum, quo tibi postulationem addixit. D. meus JESUS Christus, dum pro hac vice securam te vitæ illius reddidit, omnino implebitur, ideoque non est, cur ultra solliciteris. Ita factum est. Brevi siquidem meliuscule habuit, ac demum ex integro levatus malo revaluit.

D. Archi-Episcopus Ferdinandus de Azevedo iter quandoque inierat ad montes. Quoniam verò famula D. Ioanna plurimum ei erat obstricta, non intermisit preces ad Deum fundere, ut eum servare, salvum incolumemque domum reducere vellet. Dum igitur nocte intempesta in Oratorio suo esset proque illo precaretur, audiit Dominum ad se dicentem: Cras Archi-Episcopus navem est conscensurus, procellam ac tempestatem patietur, nullum tamen adidit periculum, eo quod illum infantem JESUM secum vehit, quem illi dedisti. De hoc Infinitulo IESU agimus Lib. 3. deque eo ingens miraculum recensetimus. Divinæ huius denunciationis causā totam illam noctem egit magnopere

re sollicita Christi ancilla. Mane ad-
venit D. Alphonsus Marcos, more
solito ad Carmelitas viæ comes Io-
anna futurus. Initinere ait ad eum
Ioanna: Utinam D. Archi-Episco-
pus à magno hodie abesset discrimi-
ne! Quomodo, respondet D. Al-
phonsus, curnam hoc dicis? Ego
hoc dico respondet Ioanna, si forte
se mari hodie committeret, quoniam
sæva bellua est mare. Compertum
deinceps fuit, quod eadem prorsus
die præmemoratus D. Archi-Ep-
navem conscenderit, atque ab Oz-
meyo solvens, ad S. Andream navi-
gavit. Et quamvis dies illa sereno ri-
deret Jove, vix tamen cœptâ navi-
gatione in altum processere, cum
ecce subito insanæ fluctuum moles
cælo minitabundæ insurrexerunt.
Non solum D. Archi-Episcopus
cum suis, verum ipsi etiam Nautæ,
tametsi rei marinæ admodum pe-
riti, trepeditavere. Velis illi anten-
nisque accurate prospexere, clavum
solicite observarunt, omnes denique
nauticæ artis regulas ad unguem ex-
hausere, at quia videbant, neuti-
quam sedari tempestatem, nec aëra
serenari, ventos non ponere, nec
efferatos maris fluctus mitescere,
victam veluti ac sub jugum mis-
sam navim, fluctibus ac ventis si-
mulque Divinæ providentiæ permi-
serunt. D. tamen Archi-Episcopus
magnam in precibus filiæ suæ spiri-
tualis Ioannæ fiduciam collocarat,
spemque conceperat fore, ut sibi
secumque aliis DEUS auxilio adsit.

*Tempe-
state ia-
statur D.
Archi-Ep.*

*Sed Divi-
nitius præ-
cipus Io-*

Nec enim verò vane. Nam in me-
dio eius periculi, repente turbo ven-
tusque quievit, nubilum æther exuit,

sudus claraque facie risit, mare pa-
catum & placidum fervere desit,
atque ita salvi omnes ac sani, bonis
aspirantibus auris, ad optatum por-
tum appulere. Periculosa naviga-
tionis huius seriem narrabat post-
modum D. Archi-Episcopus, com-
peritque, quod filia sua spiritualis
Ioanna, omnia ad eum modum, quo
hæc acta sunt, ante prædixisset.

Erat per id tempus Ancillæ Al-
tissimæ Ioannæ spiritualis Paterex
Ordine Carmelitarum exalceato-
tum P. F. Ludovicus à SS. Sacra-
mento nomine, vir doctus & San-
ctus, atque ad educendas in via vita-
que spiritus animas, singulari à Deo
gratiâ præditus. Toto is decennio
Sor. Ioannæ Confessiones excipie-
bat, eiusdemque Spiritum modera-
batur. Cum igitur in istius Patris spi-
ritualis institutione ac ductu illa pe-
nitentia acquiesceret, solatiumque ca-
peret, apparuit ei Dominus in Sacra-
rio eius, ubi cum illo in spiritu colle-
cta unitaque fuerat, aitque: "Spon-
sa mea, bonum habe animum, ac te
para ad insignem unam molestiam
perferendam, quæ brevi tibi super-
veniet. Nihil ultra addidit Dominus,
ne plus illa inde contristaretur.
Continuo vero se ei visendâ præbuit
S. M. Theresia, eique mysterium
illud exposuit. Scias, velim filia, in-
quit illa, quod Confessorē tuum Do-
minus ad se velit recipere. Nuncium
hoc novum peracerbe sensu famula
Christi Ioanna, quippe quæ mag-
ni spiritualis thesauri in bono isto
Magistro ac Patre iacturam pate-
retur; nihilominus tamen totam se
in

*Anna pi-
riculo ex-
imitur.*

*Confes-
saria su-
obitus
coelestis
discit Io-
anna.*

in Sanctissimæ voluntatis Divinæ
beneplacitum tradidit. Ostiduo
post, cum prædictus P. more so-
lito Ioannæ confessionem excepis-
set, hæc pauca, sed efficacia verba
ad eam protulit. "Filia, ego pa-
rum commodè valeo, reminisci
"potes, ante ostiduum tibi Domi-
num DEUM revelasse, brevi post
"personam quandam morituram,
"cuius decessum permolestè latura
"sis: Prudens ego tunc superfedi ex
"te querere, an ego is essem, sed ne-
"que nunc nōsse id cupio. Quod si
"tamen forsitan ita esset, & nos ultra
"mutuo visuri non simus, tum ego
"summo tibi studio commendo, ut
"crebro doctrinarū mearum, meiq;
"erga te amoris memineris. Ultra
fando progressus non est, cæperant
quidpe ambo, cordium suorum sen-
sum oculis prodere. Bonus P. Ioan-
næ spiritus moderator lacrymaba-
tur, quod tam bonā filiam cogeretur
deferere. Filia porro amarissimis de-
flebat lacrymis iacturam talis spiri-
tualis Parentis. Ambo deniq; mutuo
sefe amantissime sunt complexi, va-
leq; dicto abiit optimus P. ad Missā
celebrandam, in qua spiritualem Fi-
liam suam sacrā Synaxi refecit. Post
hæc ad lectum deportatus fuit, con-
tinuoque sensit fatali se morbo cor-
reptum. Ideoque eo vespere Matthiā
Ortiz Ancillæ D. maritum ad se ac-
cerfiri curavit. Is ubi præfens adfuit,
ita eum est allocutus. "Amice bone,
"en ego morior. quoniā vero nota ti-
"bi perspectaq; est animi in te mei
"propensio & conservata semper a-
"micitia, cupio hisce, in ultimæ vale-
"tudinis vicem, duo tuæ charitati u-

nicè commendare. Imo ut deinceps
"magis conjugem tuam amare velis.
"Ego sane in huius mei mortalis sta-
"tus virtute asseverare tibi queo,
"quod in coniunctione cū tali con-
"iuge magnā cum tua charitate mi-
"sericordiam fecerit Deus. Alterum
"abs te peto, ut meo nomine Ioannæ
"tuæ indices, ne ob meum decessum
"contristetur, sed fidat Deo, quod ei
"de Patre spiritali sit prospecturus,
"qui ei præsit, ac maiori securitate
"regat, ducatq; quam ego. Quia vero
"amor & gratitudo, quā mihi debet
"eidem probè cognita est. postulo,
"ut eam nunc opere exhibeat meq;
"benignissimo Deo fideliter cōmen-
"det, neq; desistat, donec ad conspe-
"ctum vultus Dei pervenero. Ab ea
die invalescebat ægritudo. Postquā
vero R. P. F. Didacus Lupez Lector
Iubilatus, & quondam Guardianus
huius conventus S. Francisci in Bur-
gos, vir cum primis doctus ac San-
ctus, singularisque prædicti infirmi
amicus intellexit, quod bonus a-
micus suus P. Ludovicus fatali ē
morbo decumberet, abiit ad invi-
sendum eum, ex itinere etiam
ad IOANNAM visens, eique
dicens: Vado ad visitandum no-
strum P. Ludovicum. Age, Pater, ait
ad eum Ioanna: Vestra Reverentia
citò eat, quia iam ei extrema confer-
tur unctio. Propere igitur abiit ac
invisit infirmum. Cumq; revertere-
tur, iterato invisit ad Ioannam. Inter
colloquendum vero altè
suspiravit Ioanna, & Ah Pater! inquit,
modo meus P. Ludovicus
ait illi; ne credideris, vix enim
id

*Mortuus
eam allo-
quitur.*

*Idemq;
gloriosus
ei appa-
ret.*

id fieri adhucdum potuit. Certum est, reponit Sponsa Christi: quibus vix prolatis mortuorum campanam in Carmelitano Cœnobio pulsari audiunt. Insequente die Ioanna grata filia advenit, exequiis ac tumulationi Spiritualis Parentis suis interfutura, atque ubi eum in feretro iacentem conspexit, accedit propius plena lacrymis, eiusque pedes summa cum reverentia exosculatur. Dum verò etiam osculari parat, defunctus P. perinde ac spiraret viveretque, clarâ voce diserteque affatur dicens: Ne tristeris Filia, mei obitus causâ; sed scias velim, animam meam nunc cœlestibus gaudiis DEIque conspectu perfrui, quodque ea non longius, quam trium horarum spatio, in Purgatorio detenta fuerit. Laus & gratiarum actio sit Divinæ maiestati. His bona Filia Ioanna magnopere consolata fuit. Liquidiore tunc etiam solatio delibuta fuit, cum domum reversa suo in Oratorio cum DEO in spiritu esset unita. Tum etenim beatam spiritualis Patris sui animam ad se vidit ingredientem. Erat ea inexplicabili pulchritudine, & super omnem splendorem solis lucido fulgore corusca, & cœlestibus circumfusa radiis. Hortabatur animabatque Ioannam ad Crucem suam alacri portandam animo, libenterque ac promptè cuncta toleranda pro gloria DEI, qui tenuia, exiliaque opera, labores ac dolores, qui hac in vita ei consecrantur, æterno atque incomprehensibili præmio remuneratur.

Ad eundem prorsus modum auctum est cum R. P. Didaco Lopez, cuius paulò ante meminimus. Consueverat hic P. quotannis ad quendam locum nomine Carrion proficisci, ad invisendam illic Ven. Matrem Luisam seu Ludovicam. Dum itaque inde aliquando redit, etiam nostram Matrem Ioannam invisit, atque ad illam: Mater, istud iter oppido me debilitavit. Cui respondit illa: Ah mi Pater! istud postremum erit. Pater iterum ad eam: putas, inquit, me brevi moriturum? Pater, ait Ioanna, in hac vita nulla hora securi sumus. Paucis post diebus, iterum ad Ioannam revisit prædictus Religiosus, & ingressus ad eam, Mater, inquit, mox iterum domum redire volo, quia male habeo, loquamur modò duo duntaxat verba. Paucis ergo sunt mutuo de DEO collocuti. Dum autem vale invicem facere parant, ait ad eum Sponsa Christi Ioanna. Pater, nunc servit virtus, cuius ope nos Divinæ voluntati penitus conformemus. Habe & exere patientiam, ad perferendam gravem molestiam, quam Divina Maiestas tibi non longe post immittet. Hæc ubi effata fuit, procidit in genua, benedictionem eius exposcens. Denique eâ colliquefcentis utrinque animi tenerritudine vale sibi fecere, ac si ultra hic mutuo visuri non essent. Et ita evenit. Bonus namque ille Pater ab eo tempore lecto affixus, paucos intra dies vivere desiit. Sedit permolestè S. huius viri obitum Sor. Ioanna quippe quem ab ineunte ætate Magistrum vitæ habuerit, do-

et inaque

Iterum
defunctus
alius Io-
annam
alloquitur.

eius tanquam sui spiritus regulā fuerit usa. Abiit ergo ad Franciscanos, ut sepulturæ illius adesset. Ut vero Ioannam in templo conspexit R. P. F. Matthæus de Montoya Ex-Provincialis huius Provinciæ, ait ad eam. Mater, hic iacet charitatis tuæ amicus in feretro, accede ad eum beneque inspicere. Accessit igitur humilis Virgo, magnaue devotione ac affectu manus ei est osculata. Tum vero ille alloquitur eam tam clare ac si viveret, & ait illi: "Filia, iuva me DEO referre gratias. Scias namq; me ceu beatum ac electum DEI, suā Divina Maiestate perfrui. In Purgatorio duabus tantummodo horis hæsi. Inde triumphaliter cælum conscendi, comitante me S. meo P. Francisco, & D. Antonio de Padua. Præferebant hi duo mihi triumphalia victoriarum ac trophæorum insignia, nimis SSimum ac prædulce nomen JESU, quod ego in vita mea sum assidue veneratus. Bona ista nova mire exhilararunt Sor. Ioannā, minime dubitantem ita rem sese habere, non quidem propterea, quod auribus illud audivisset; sed quod perspectum haberet, quanta demortuus P. pro DEI honore ac gloria perpeffus in vita sua fuisset, & quod tam sancte pati certum sit electionis, æternæque in cælis gloriæ adipiscendæ indicium.

Innumerorum aliorum secretorum, quæ Divina Maieestas isti sponsæ suæ Ioannæ revelavit, non reperiuntur quidem fundata solide satis testimonia, nihilominus tamen sat perspicue colligi poterunt ex fami-

liari usu ac consuetudine, quam semper cum DEO habuit, qui cum ea veluti cum fideli servo suo Moyse facie ad faciem, ore ad os loquebatur (Num. 12. v. 6.) Sub idem tempus percipiebat illa indies, imo in horas plurimos favores & cœlestes visitationes. Fatetur id ipsamet hisce propriis verbis. (Vita ipsi. n. 61.) "Multos, inquit illa, dies transegi compluribus visitationibus Christi D. SS. Virg. Mariæ, S. P. Francisci & aliorum SS. qui me edocuerunt, quā ratione Spiritum meum in DEUM recolligere debeam, perinde ac si in cælo degerem. Et paullo post ibid n. 61. "Gratiarum, inquit, quas consecutus sum matrimonio iuncta, tantus est numerus, ut solis iis recensendis toto vitæ meæ spatio foret opus. "Sed pergo in describenda vita mea, ne illis, qui me noverunt, videntur quam parum profecerim, ansam præbeam minus ædificati-væ alicuius admirationis. Ex hisce verbis eius cognoscere nobis licet innumeros favores, quos Ioannā à DEO & Sanctis eius percepit, quodque favores illi eam minime celatam, sed contra potius humiliorē reddiderint; quod proprium est signum & operatio Divinæ visitationis. At vero candor ac sinceritas spiritus illius adhuc dilucidius agnosci potest ex sequentibus verbis, quæ num, 59. vitæ suæ scripto edidit. "Gratiæ illæ, inquit, quas DEUS cum per se, tum Sanctos suos mihi contulit permultæ fuerunt, certumque est ad eas rite percipiendas, magnam requiri gratiam DEI

Y

DEI

DEI, imo & maiorem quam afflictiones tolerandas. Cum etenim anima misericordiam DEI haudquaquam promereatur, & mea minime omnium, tunc stud generat tristitiam, sensumque doloris in anima. At verò dum anima est in tribulatione posita, tum habet suam satisfactionem, & in tolerando acquiescit, dum recogitat mille se infernos stygesque promeruisse. Semper me Christus D. hac viâ, & per meditationem suæ Passionis duxit. Iter hoc anima mea à teneris annis ingressa semper tenuit: quoniam in Passione Christi ego meum gaudium solatiumque nunquam non sum experta. Semper item mihi visum fuit, eo mememento Dominum deseruisse, quoad patiendum nihil mihi submiserrat. O doctrinam præstantissimam! illis tamen potissimum fæminis, quæ stultâ prorsus persuasione ductæ, sibi imaginantur perfectionem consistere in ecstasibus & mentis excessibus, apparitionibus & revelationibus. Moriuntur ferè præ desiderio eiusmodi res experiendi. Tali profecto ratione nihil omni suo orandi studio efficiunt, nisi quod maligno spiritui, qui se transfigurat in Angelum lucis, ad suimet occæcationem illusionemque latè portam aperiant, ac veluti temerè volitantes culices, ad periculosum lucis ignem sese adurant. Ah utinam non in tali deceptione ad extremum obeant! Tunc sanè morerentur, & morerentur, ut æternum misere viverent. Vitalis pulsus, virtutis arteriæ est mortificatio,

Vitæ perfectio non est sita in visionibus aut revelationibus.

per hanc exploratur sanitas aut ægritudo animæ. Illi, qui solo se rerum Divinarum gustu nutriunt, neutiquam sani sunt. Quamdiu namque mortificationem refugiant, Divinis vescuntur eduliis absque sale. Qui vero in patiando voluptatem capiunt, hi verum & optimum habent spiritum, qui ad virtutis cotem agnoscitur, virtus verò per opera, opera per veritatem, veritas per conformitatem cum prototypo, nempe Christo crucifixo, quemadmodum provida hæc Matrona egit, quæ perinde ac alter Paulus nullam uspiam voluptatem reperit, nisi in sola Passione Christi, nec honorem nec gloriam habuit, nisi in eius cruce (Ad Galat. 6. v. 14.)

Sed in conformitate cum Christo crucifixo.

CAPUT XVII.

Qua ratione Corona spinea, & Sanctissima IESU CHRISTI Salvatoris nostri vulnera corpori Sponsæ suæ IOANNAE sit impressa.

Septuaginta Sacra Scripturæ interpretes ajunt (Cant. 1. v. 10.) quod Sponsus Divinus, quantum sensus litteralis verborum illorum Cantic. Cantic. indicat, Sanctæ Sponsæ suæ polliceatur, facturum se ad ornandam speciem eius in aures aureas, quodque insculpenda sit eis genuina ipsius effigies, cum lucidis purpurei coloris ac veluti sanguinem rorantibus sudantibusque vulneribus. In Sponso Sponsaque Christum ac Ecclesiam intelligi, nobisque proponi communis est omnium sensus. Nunc porro indagare volumus, quid Christi